

Ἀγκοτὰ Κριστόφ

Η ΕΞΟΧΗ*

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑΝΤΟΥΣΕ ΑΝΥΠΟΦΟΡΗ. Κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά του ποὺ ἔβλεπαν σὲ μιὰ μικρὴ κι ἄλλοτε χαριτωμένη πλατεία, ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων, τῶν κινητῆρων ποὺ βομβοῦν, δὲν σταματοῦσε ποτέ.

Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα. Ἀδύνατον νὰ κοιμηθεῖς μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα.

Μὰ ναί, ἡ κατάσταση ἦταν πιά στ' ἀλήθεια ἀπαράδεκτη.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι, τὰ παιδιὰ κινδύνευαν νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα. Οὔτε λεπτὸ ἡσυχίας.

Ἐκ θαύματος τοῦ πρότειναν μιὰ μικρὴ ἀπομονωμένη ἀγροικία, ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ τὸν ιδιοκτήτη της, ἡ ὁποία κόστιζε μιὰ μπουκιὰ μονάχα ψωμί. Ἐπρεπε βέβαια νὰ γίνουν μερικὲς ἐπιδιορθώσεις. Ἡ στέγη, τὸ βάψιμο. Νὰ φτιαχτεῖ ἐπίσης ἓνα μπάνιο. Ὅμως καὶ μόνο μ' αὐτὰ τὰ βόλευε μιὰ χαρά.

Καὶ τουλάχιστον ἦταν στὸ δικό του σπίτι.

Ἀγόραζε τὸ γάλα, τ' ἄβγά, τὰ λαχανικὰ ἀπὸ ἓναν γείτονα γαιοκτήμονα. Καὶ προϊόντα ἀγνά, φυσικὰ.

Ὁ μόνος μπελὰς ἦταν οἱ διαδρομὲς μὲ τ' αὐτοκίνητο – εἴκοσι χιλιόμετρα – τέσσερις φορὲς καθημερινά. Ὅμως τί εἶναι εἴκοσι χιλιόμετρα! Ζήτημα ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

(Ἐκτὸς καὶ ὑπῆρχαν μποτιλιαρίσματα, δυστυχήματα, κάποια βλάβη, ἓνας ἔλεγχος τῆς τροχαίας, ὁμίχλη, πάγος στὸ ὁδόστρωμα ἢ ὑπερβολικὸ χιόνι).

Τὸ σχολεῖο ἐπίσης βρισκόταν κάπως μακριά, ὅμως ἓνα ἡμίωρο περπάτημα κάνει πολὺ καλὸ στὰ παιδιὰ.

(Ἐκτὸς κι ἂν βρέχει, ἂν χιονίζει, ἂν κάνει πάρα πολὺ κρύο ἢ ζέστη).

Ὅμως, κατὰ βάθος, ἦταν ὁ παράδεισος.

Καὶ τὸ διασκέδαζε πολὺ ὅταν, φτάνοντας στὴν πόλη, στάθμευε τ' ἀμάξι του στὴ μικρὴ πλατεία, συχνὰ μάλιστα κάτω ἀπὸ τ' ἄλλοτινὰ παράθυρά του. Εἰσπνέοντας τὰ ἀέρια τῶν ἐξατμίσεων, σκεφτόταν μὲ ἱκανοποίηση πὼς εἶχε ἀπαλλάξει τὴν οἰκογένειά του ἀπ' ὅλ' αὐτὰ.

Ὅστερα ἦρθε τὸ σχέδιο γιὰ ἓναν αὐτοκινητόδρομο.

Διατρέχοντας τὰ σχέδια ποὺ εἶχαν τοιχοκολληθεῖ στὸ δημαρχεῖο, διαπίστωσε πὼς ὁ μελλοντικὸς δρόμος τῶν ἑξὶ λωρίδων κυκλοφορίας θὰ περνοῦσε μέσα ἀπ' τὸ κτῆμα του ἢ ὅχι μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ. Συγκλονίστηκε βαθιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός, ὅμως τὴν ἐπόμενη στιγμὴ εἶχε μιὰν ἔκλαμψη: ἂν ὁ αὐτοκινητόδρομος περνοῦσε μέσα ἀπ' τὸ κτῆμα του, θὰ ἀποζημιωνόταν. Καὶ μὲ τὴν ἀποζημίωση, θὰ μποροῦσε ν' ἀγοράσει ἄλλο ἀγρόκτημα, ἄλλοῦ.

Γιὰ νὰ σιγουρευτεῖ περὶ τούτου, ζήτησε μιὰ συνάντηση μὲ τὸν ὑπεύθυνο.

Ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε ἐγκάρδια. Ἀφοῦ τὸν ἄκουσε εὐγενικά, τοῦ ἐξήγησε πὼς εἶχε διαβάσει λάθος τὰ πλάνα, ἀφοῦ ὁ ἐν λόγω αὐτοκινητόδρομος θὰ περνοῦσε σὲ τουλάχιστον ἑκατὸν πενήντα μέτρα ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ἀγροικία του. Ὅποτε δὲν ἐτίθετο θέμα ἀποζημίωσης.

Ὁ αὐτοκινητόδρομος κατασκευάστηκε –ὑπέροχο ἔργο– καὶ ἡ ἀπόσταση ἦταν ὄντως ἑκατὸν πενήντα μέτρων ἀνάμεσα σὲ αὐτὸν καὶ στὴν ἀγροικία του.

Ἀλλωστε ὁ θόρυβος μόλις ποὺ ἀκουγόταν, κάτι σὰν συνεχῆς βόμβος ποὺ τὸν συνήθιζες πολὺ γρήγορα. Κι ὁ ιδιοκτήτης τῆς ἀγροικίας παρηγορήθηκε σκεφτόμενος πὼς μὲ αὐτὸν

τὸν αὐτοκινητόδρομο θὰ ἔφτανε γρηγορότερα στὸν τόπο ἐργασίας του.

Ἀπὸ σύνεση ὥστόσο ἐγκατέλειψε τὴν ἀγορὰ γάλακτος ἀπ' τὴ γειτονικὴ ἀγροικία, ἐπειδὴ οἱ ἀγελάδες τοῦ κτήματος ἔβοσκαν πιά στὴν παρυφὴ τοῦ μεγάλου δρόμου, ὅπου τὸ χορτάρι, ὅπως ὁ καθένας τὸ γνωρίζει, περιέχει πολὺ μόλυβδο.

Ἐξί μῆνες ἀργότερα, ἓνα ἐργοστάσιο ἀποτέφρωσης τῶν οἰκιακῶν ἀπορριμμάτων. Βαριὰ φορτηγὰ ἔφταναν ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ, ἀσταμάτητα.

Στὴν πόλη ἀντιθέτως, στὴ μικρὴ πλατεία, ἡ κυκλοφορία καὶ ἡ στάθμευση τῶν ὀχημάτων ἀπαγορεύτηκαν. Εἶχε δημιουργηθεῖ ἓνα κηπάκι μὲ ἀνθισμένα παρτέρια, θάμνους, παγκάκια γιὰ νὰ κάθεται κανεὶς κι ἓνας χῶρος γιὰ παιδικὴ χαρά.

* Τίτλος πρωτοτύπου: «La campagne» *C'est égal*, Éditions du Seuil, [Παρίσι 2005], σσ. 66-69.